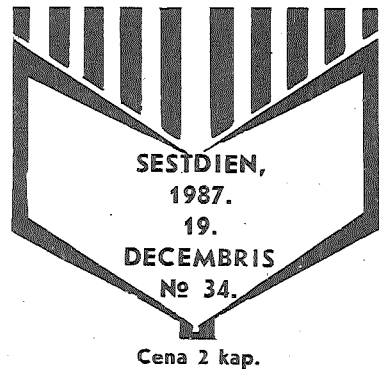

JAUNAIS CEĻS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĪ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

Ziema ar baltu segu pārklājusi laukus, baltas cepures galvās uzlikuši visi, kam nav jumtu. Klajas debess žēlastībā kolhoza «Krasnij Oktjabrj» pagaidām atrodas daļa piekabes inventāra, jo vēl nav reālas iespējas sabūvēt tik daudz segtu laukumu. Bet, ievērojot uzglabāšanas noteikumus, arī šādi tehnika nebojājas, saglabājas tās

darba spējas.

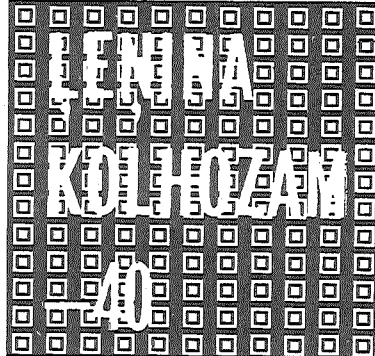
Gatavojoties kārtējai ziemai, saimniecības mehanizatori lika lietā daudzus gadus iekrāto pieredzi. Piekabes inventārs — arkli, kultivatori, sējmašīnas tika speciāli sagatavotas. Lai nerūsētu, darba mezgli šim inventāram noklāti ar speciālu sedzošu vielu, izgatavotu uz bitumena bāzes. Ķēžu un siksnu

pārvaldi noņemti un nolikti uzglabāties noliktavās, visa šī tehnika novietota uz paliktņiem, riepas nokrāsotas ar balto aizsargkrāsu. Tehnika sarindota uzglabāšanas laukumā, lai vajadzības gadījumā būtu ērti pieejama.

Atbildīgais par uzglabāšanas laukumu Nikolajs Gritčins paskaidro: — Galvenais bija savest, savākt.

Tagad mehanizatori no laukuma paņems piekabes inventāru pilnīgā tehniskā kārtībā. Tādā veidā sējmašīna, kultivators vai cits rīks būs arī jānovieto atpakaļ.

Attēlā: pirms sniega uzkrāšanas laukumā kopā ar N. Gritčinu strādāja traktora T-150K vadītājs Vasilijs Kapustenoks (no kreisās) un mehanizators Pjotrs Rakitins.

Mūsu novadā kolektīvizācija kā masveida parādība izvērtās 1949. gadā, bet Preiju pievārtē pirmās sīkās kolektīvās saimniecības parādījās jau 1947. gadā un tās bija tagadējā Leņina kolhozā. Zemes kopēji saprata, ka lauku nākotne, tās attīstības jaunais pavērsiens ir kolektīvajā zemes apsaimniekošanā. Leņina kolhozs ir viens no vecākajiem Latvijā. Kolektīvo saimniecību pirmie panākumi mūsu novadā pārliecināja un spārnoja uz darbu pa jaunam arī citu apkaimes sādžu zemniekus — drīz kolhozi sāka veidoties mūsu pusē un citur.

Četrus desmitus darba gadu pirmā rajonā kolektīvā saimniecība tālu aizgājusi savā gaitā uz priekšu. Tā ir stabila zemnieku savienība, bruņota ar augstāzīgu tehniku, uzcēlusi savu spēcīgu ražošanas bāzi, radījusi cilvēkiem labus sociālos un kultūras apstākļus. Kolhozs ir ekonomiski spēcīga saimniecība, kur iegūst labas ražas no laukiem, kur fermās ir produktīvs ganāmpulks.

Cienījamie kaimiņi! Apsveicam jūs ar lielo jubileju — četriem pastāvēšanas gadu desmitiem, vēlam arī turpmāk augstus panākumus PSRS Pārtikas programmas uzdevumu īstenošanā, pārkārtošanās ceļā, sekmīgā pārejā uz darbu un dzīvi jaunajos pašfinansēšanās un pašapmaksāšanās apstākļos — kolhozu tālākās attīstības svarīgākajā posmā. Vēlam panākumus un stipru veselību jūsu darba veterāniem, vēlam panākumus jūsu jaunajai maiņai — kolhozu kustības stafetes pārņēmējiem.

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĪ» VALDE, PARTIJAS, ARODBIEDRĪBU UN KOMJAUNATNES KOMITEJAS

Tās šķiedras 652 tonnas, plāns pārsniegts par 5,8 procentiem.

Preču ražošanas apjoms sastāda 24 miljonus 837 tūkstošus rubļu, kas par 4,1 procentu pārsniedz šī gada 11 mēnešu plānu un par 4,4 procentiem — 1986. gada līmeni. Rūpnīcu vērtējumā tas sadalās šādi: siera rūpnīcas kontā ir 21 miljons 899 tūkstoši, linu fabrikas — 2 miljoni 98 tūkstoši un cietes rūpnīcas — 840 tūkstoši rubļu.

Anita VAIVODE

Attēlā: siera rūpnīcas siera ceļā, galvenās produkcijas ražotāja Taina Kaluga un maiņas meistare Velta Oņegina.

Vārdu saskaņai — darbu stiprumu!

LOPKOPJU SOCIĀLISTISKĀS SAISTĪBAS 1987. — 1988. GADA ZIEMAI

Lopkopju sociālistiskās saistības 1987. — 1988. gada ziemai, īstenojot PSRS Pārtikas programmu izvirzītos uzdevumus, kolhoza «Krasnij Oktjabrj» lopkopēji un nozares speciālisti visus savus spēkus veltī tam, lai godam veiktu 1987. gada uzdevumus un lai sekmīgi iesāktu jaunā, 1988. gada plānu un sociālistisko saistību pildīšanu, aizvadītu lopu ziemošanas cēlienu.

Šai ziemošanas sezonai saimniecība sagatavojusies labi, panākta galas un piena ražošanas palielināšana. Pirms ziemošanas cēliena sākuma kolhoza laudis ar gandarījumu atzīmēja, ka veiksmīgi izpildītas saistības galas un piena ražošanā, piena izslaukumi, rēķinot no vienas govs, palielināti par apmēram 150 kilogramiem. Līdz ar to arī norēķini ar valsti rit sekmīgi. Piena realizēts par astoņiem, galas — par septiņiem procentiem vairāk, nekā bija paredzēts.

1987. — 1988. gada ziemai sagatavotas 2283 tonnas siena, 9537 tonnas skābsiena, 5273 tonnas skābarības un 6094 tonnas sakņaugu.

Kolhoza lopkopības darbinieki izvērtuši iedarbīgu sociālistisko sacen-

sību starp fermām, apņēmas šajā ziemošanas cēlienā vidēji no govs iegūt ne mazāk par 3980 kilogramiem piena. Nobarojamo lopu fermās panākt, lai liellopi ik diennakti svarā pieņemtos par 820 gramiem, cūkas — par 520 gramiem. Panākt, lai realizējamie jauno lopu svērtu ne mazāk par 480 kilogramiem. Slaucējas apņēmušās ne mazāk par 98 procentiem piena piegādāt valstij pirmajā šķirā.

Lopkopības darbinieki solās uzlabot organizatorisko un zooveterināro darbu lopu novietnēs, nodrošināt ganāmpulka intensīvu izmantošanu, veikt iedarbīgus pasākumus lopu skaita saglabāšanā, paaugstināt visu kolektīvu atbildību par lopbarības krājumu saglabāšanu un taupīgu izlietošanu.

Ziemošanas periodā fermās tiks saražots 6100 tonnas siena un 1500 tonnas galas, valstij piegādātas attiecīgi 6000 tonnas siena un 1460 tonnas galas. Lai to visu nodrošinātu, savlaicīgi tiks lopu mītnēm pievesta barība, pastiprinātā tās racionālas izlietošanas kontrole.

Ļoti svarīgs uzdevums šajā nozarē ir lopkopju darba pārvešana uz progresīvām organizācijas un stīmu-

lēšanas formām, uz tā organizēšanu pēc saimnieciskā aprēķina darbuzņēmuma principiem. Visi ražošanas iecirkņi šajā nozarē jānostiprina ar augsti kvalificētiem kadriem. Sevišķu nozīmi iegūst augsta profesionālā meistarība, lietišķās īpašības, mērķtiecība. Ražošanas kolektīvu, bet vispirms to vadītāju pienākums ir pārvērtēt atpalcību un sasniegt tādu ražošanas līmeni, kādu tagad sasnieguši labākie.

Sociālistiskajās saistībās lopu ziemošanas kārtējam cēlienam kā viens no svarīgākajiem punktiem ierakstīts: patstāvīgi rūpēties par lopkopēju darbu un sadzīves apstākļu uzlabošanu.

Iekļāvušies sociālistiskajā sacensībā par lopu ziemošanas sekmīgas norises organizēšanu 1987./1988. gada periodā, saimniecības lopkopēji izsaka stingru pārliecību, ka vārdu saskaņa tiks stiprināta ar efektīvu darbu, ko viņi apņēmušies nodrošināt visnotāl paaugstinot darba ražīgumu, racionāli izmantojot strādājošo bagātīgo pieredzi un speciālistu ziņāšanu.

Saistības pieņemtas kolhoza lopkopēju un speciālistu apspriedē.

RŪPNIECĪBAS UZŅĒMUMI 11 MĒNEŠOS

Aizvadītie vienpadsmit mēneši agrofirmas rūpnieciskās ražošanas uzņēmumiem bija veiksmīgi, jo sekmīgi izpildīti dotie plāni.

Atsevišķos produkcijas veidos sasniegti šādi rādītāji:

- siera saražotas 4734 tonnas, uzdevums pārsniegts par 8,6 procentiem, salīdzinot ar šo pašu laiku iepriekšējā gadā tas ir par 1,5 procentiem vairāk;
- saražotas 2996 tonnas sviesta, plāns pārsniegts par 1,6 procentiem, bet, salīdzinot ar 1986. gada šo pašu laiku, par 13,7 procentiem vairāk;
- Piena cukura iegūtas 817 tonnas, uzdevumu pārsniedzot par 2,8 procentiem, salīdzinot ar iepriekšējo gadu pieaugums ir 2,9 procenti;
- cietes saražotas 1156 tonnas, uzdevumu pārsniedzot par 44,5 procentiem, kas, salīdzinot ar 1986. gada 11 mēnešiem ir par 15,5 procentiem vairāk;
- konfekšu «Gotija» izgatavotas 169 tonnas, uzdevums pārsniegts par 40,8 procentiem, bet, salīdzinot ar iepriekšējo gada 11 mēnešiem, ražošana palielināta par 62,5 procentiem. Taču agrofirmas linu fabrikai

šogad nav izdevies plānu izpildīt savas galvenās produkcijas — līnšķiedras ražošanā un tajā skaitā arī pa veidiem pārsniegt, salīdzinot ar 1986. gada 11 mēnešiem.

Kopīgais šķiedras ieguves plāns izpildīts 95,8 procentu apmērā, tajā skaitā garās par 87 un īsās — par 99,5 procentiem, kaut arī šī gada uzdevumi uzņēmumā ir pat nedaudz pārsniegti. Šķiedras izlaides kopējums sastāda 893 tonnas, uzdevums pārsniegts par 4,3 procentiem. Tajā skaitā garās šķiedras saražota 241 tonna, uzdevumu pārsniedzot par 0,4 procentiem,

LEŅINA KOLHOZAM — ČETRODESMIT

Gada nogalē mūsu kaimiņsaimniecība — Leņina kolhozs — atzīmē savas biogrāfijas sākumu. Tās pirmie soļi rodami tālā pagātnē — 1947. gadā. Tikko mūsu pusē aplūsuši lielgabali, tikko padzīti iebrucēji zilpelēkajos šineļos, sāktas sadziedēt kara cirstās brūces, atjaunot sagrāvētā saimniecība, cilvēki sāka skatīties tālāk uz priekšu. Lielais pārbaudījumu laiks viņus iemācījis turēties

kopā. Viens nav karotājs, viens nav arī darba dārtājs.

Kad saimniecība gatavojās atzīmēt savu 30 gadu jubileju, kādā no tikšanās reizēm tās vadītājs, Latvijas PSR Nopelniem bagātais lauksaimniecības darbinieks Pēteris Barkovskis nupat no arhīviem bija ievācis ziņas par pirmajām saimniecībām, kas bija izveidojušās tagadējā kolhoza teritorijā, atļāva ielūkoties izrakstos no valdes

sēžu pirmajiem protokoliem. Tie visai daiļrunīgi pastāstīja, ka nepavisam nav viegls bijis zemnieku kopīgais darba solis: valde spriedusi par tādiem jautājumiem, ko šodien par nopietniem neuzskata pat brigādiēri. Un kāds prieks bijis, kad varējuši nolemt pārdot dažus no lopiem, lai nopirktu kulmašīnu, citu inventāru. Tāpat liels notikums bija pirmās automašīnas iegāde, pirmā traktora parādīšanās.

Pēteris Barkovskis tad bija nostrādājis pirmos desmit gadus šajā saimniecībā. Tad vēl tikai domāja par jaunās kantora ēkas celšanu, bet kopā un uzturēja veco, tās priekšā stādīja eglītes. Tad sāka veidot mehānisko sektoru un celt kalšu saimniecību, bet lopkopības kompleksu bukos vēl nebija un nebija arī asfaltētas ielas no kantora uz ciematu Līčos.

Daudz kā nebija. Ar katru gadu saimniecības attīstības tempi bijuši aizvien straujāki. To, ko pirmajos pastāvēšanas desmit gados varēja panākt, vēlāk jau sasniegta dažu gadu laikā. Laiku kopš saimniecības apvienošanās 1951. gadā un līdz 1961. gadam ar tagadējo var salīdzināt kā 1:10.

Ir bijusi izdevība fiktīvs un runāt ar pirmajiem kolhozniekiem, kuri nāca no to laiku pirmajām saimniecībām «Kolos», «Novaja žizņ», nosauktajām valstsvīru vārdos, kuru kopā bija turpat pusotra desmita — daudzi no šiem ceļmlaužiem jau aizgājuši no mums, viņu darbu turpina citi. Ne tikai rajonā, bet arī ārpus tā pazīstami slaucēju Agnijas Ivanovas, Annas Romanovskas, kuras strādā Jermaku fermā, mehanizatoru Evalda Znotiņa,

Vladislava Pastara un citu vārdi. Uz skopās zemes, kur pirmajos gados izaudēja sešus septiņus centnerus graudu no hektāra, tagad ievāc jau par trim desmitiem centneru. Šogad, piemēram, vidējā graudaugu ražība bija 30,8 centneri no hektāra, saimniecība ir starp labākajām rajonā šajā rādītājā. Par vienu no laukkopības specializācijas novirzieniem te uzskata linko-

pību, tradicionālo kultūru kopš seniem laikiem, ar kuras audzēšanu plaši nodarbojas arī kopš kolektīvizācijas sākuma. Šķiedras ražas no hektāra pieaugušas līdz 5,9 centneriem.

Saimniecība veiksmīgi attīsta savu pamatnozarī — lopkopību, vairākas no slaucējām ir piedesmittūkstošnieču kluba locekles. Arī visas fermas kopumā droši tuvojas šim rādītājam, pašlaik kolhozā vidējie izslaukumi jau pārsniedz 4,5 tūkstošus kilogramu. To veicina ganību efektīva izmantošana, pastāvīga gādība par sēto ilggadīgo zālāju ražības kāpināšanu. Kolhoza ļaudis vieni no pirmajiem rajonā iesāka benzoscābes pielietošanu kukurūzas konservēšanā, izaudzēja labas šīs kultūras ražas.

Leņina kolhozs pēc platības ir viduvēja saimniecība — turpat 7700 hektāri zemes, no kuriem lauksaimnieciski izmantojami pāri par pieciem tūkstošiem, kuros vēl jāiegulda daudz darba, tajā skaitā arī kultūrtehniko pasākumu veikšanai, lai tie varētu iegūt lielākas atdeves potences, taču ar ekonomiskajiem un finansiālajiem rādītājiem šī saimniecība nav ierindojama starp vidējām — tā ir uz augstāka līmeņa, tālab arī drošs partneris agrofirmai linu stiebrīņu un salmiņu, kartupeļu un piena piegādē.

Tagad saimniecībai, kuras pamatfondi ir ap 11 miljoniem rubļu, gada ienākumu summa pārsniedz četrus miljonus rubļu.

Antons RANCĀNS

ATTĒLĀ: kolhoza priekšsēdētājs P. Barkovskis sarunājas ar agrofirmas ģenerāldirektora vietnieku P. Zukuli.

Draudzība attālumus tuvina

Krāšņus un stiprus draudzības pavedienus auda Kirovas apgabala kultūras dienas, kas notika mūsu republikā. Tautas, kuras dzīvo Daugavas un Vjatkas krastos, vieno ļoti sena draudzība. Pie Vjatkas savus trimdas gadus pavadīja mūsu Rainis, Kirovas apgabals deva patversmi bērniem un pieaugušajiem, kas bija evakuējušies no Latvijas, uzbrūkot hitleriskās Vācijas karapūļiem. Arī pēc ienaidnieku padzīšanas mūsu draudzības saites tuprina stiprināties. Tāpēc jau ilgāku laiku pirms šī novada kultūras dienu sākuma mūsu republikā tām sāka gatavoties arī mūsu rajona ļaudis. Un, lūk, 3. decembrī krāšņos svētkus ieskandināja viesu sirsnīga sagaidīšana ar sālsmaizi uz rajona robežas. Tur atbraucējus sagaidīja un sveica rajona vadības pārstāvji, Līvānu bērnu mūzikas skolas audzēkņi un lauku kapella.

Tad viesi tika aicināti uz Līvānu stikla fabriku, kur apskatīja uzņēmuma muzeju un sniedza plašu koncertu. Tad viņi apmeklēja Jāņa Raiņa «jauno dienu zemi» Jasmuižu, pabija muzejā un arī keramikas izstādē.

Vakarā viņus uzņēma rajona kultūras nams. No daudzajiem kolektīviem, kuri no Kirovas apgabala bija ieradusies Latvijā, pie mums viesojās metalurģu kultūras nama jauniešu folkloras ansamblis «Gorenka». Tulk-

jumā tas varētu nozīmēt gaišu, mājīgu istabiņu, kurā agrāk sanāca ļaudis, ar līdzpaņemtajiem darbiem un dziedāšanu īsināja garos rudens un ziemas vakarus. Gluži kā pie mums. Tāpat kā mēs, arī ciemiņi vāc un ceļ gaismā senās tradīcijas, senās melodijas.

Kultūras namā paklausīties ciemiņus bija ieradusies pilsētas uzņēmumu un organizāciju ļaudis, skolēni. Kopā ar viņiem uzstājās arī mūsu siera rūpnīcas folkloras ansamblis un lauku kapella. Ciemiņu kolektīva vadītāja Tatjana Romanova mums pastāstīja, ka jaunie dziedātāji ir vispopulārākais ansamblis apgabalā, tā dalībnieki savā novada senču dziesmas cenšas atskāņot to pirmatnējā skanējumā, saglabā to dzīvo, radošo, variācijām bagāto izpildījuma manieri. Tēpu darinājums vienkāršs, bet ļoti daudzveidīgs un krāšņs.

Visiem skatītājiem ļoti patika kāzu rituāla izpildījums «Gorenkas» sniegmā. Līgava ar draudzenēm savu pieķeršanos dzimtajai mājai un bailēs no nezināmā izsaka «raudu dziesmās», tad seko atvaidīšanās no brīvēstīgajām meitas dienām un melodijas, iesākot daudzsolīgo jauno dzīvi.

Arī mēs ciemiņus un citus klausītājus centāmies iepazīstināt ar krāšņākajām latgališu tautas dziesmām, kas ir mūsu repertuārā, kuras ir ne mazāk skanīgas, melodiskas un bagātas. Mūsu puīši ansamblī meitenes uzlūdzta uz draudzīgu un jaušu sadancošanu. Tad visi kopā nodziedājām «Pūt, vējiņ!».

Mēs, tāpat arī citu organizāciju pārstāvji, ciemiņiem bijām sagatavojuši piemiņas suvenīrus un ziedus. Šķīrāmies ļoti gandarīti par lielisko iespēju fiktīvs, bagātinājusies no citas brālīgās tautas kultūras seno tradīciju, folkloras krājumiem. Domāju, ka tā nebija pēdējā reize, kad vienoti skanēja mūsu balsis.

Olga KIVKO,

siera rūpnīcas folkloras ansambļa vecākā.

ATTĒLOS: skan «Pūt, vējiņ!» siera rūpnīcas un metalurģu kultūras nama etnogrāfisko ansambļu apvienotajā izpildījumā; ar karstu tēju un pirāģiem viesus sagaida uz rajona robežas; «Gorenkas» meitenes J. Raiņa muzejā Jasmuižā; pateicība un ziedi ciemiņiem par lielisko koncertu.

Jāņa SILICKA foto

SLUDINĀJUMI

Agrofirmas kultūras nama vadība meklē ģeniju, kurš spēj ietaikt un organizēt interesantus pasākumus, pulciņu nodarbības un citu. Var strādāt arī amatu savienošanas kārtībā. Līdz ar atrašanu tiek atbrīvots no darba akmeņkalis, kurš iesācis kalt mūžīgo afišu ar diviem uzrakstiem: «Diskotēka» un «Dejas».

Vietējā veikalā ar jauno gadu cukura piegāde tiek samazināta par sešiem procentiem sakarā ar to, ka milicijas orgāni iznīcinājuši sešus kandžas brūvēšanas rūpalus. Kompensācija par brāgu un tās pārtvaicēšanas aparātiem nav izmaksāta.

Sakarā ar to, ka rajona veikalos nav labu konfekšu bērniem, Salavcis atsakās no saviem pienākumiem — dāvanu iznēsāšanas, līdz ar to Jaungada svinības tiek pārceltas uz 1. aprīli, lai varētu iekrāt pa vienai konfektei, un ar dāvanu maisu staigās Sutasvecis.

Ventilators 12

— Zini, Pēter, kas par lietu, veco zēn?

— Nu, nu, kas tad lēcies?
— Bēda, brālī! Vai atceries to liktenīgo stundu, kad mani ievēlēja par DOSAAF komitejas līderi? Bet tu taču nemaz nezini, kas tas ir — DOSAAF: no acīm redzu. Tā ir tāda organizācija, tāda biedriba, kurai brīvprātīgi jāveicina armija, aviācija un flote.

— Visas tās ir brīvprātīgas, bet ieraksta ar varēm, tāpat arī biedru naudu plēš. Lūk, pats esmu dabas un pieminēkļu aizsardzībā, slīcēju glābšanā, grāmatu draugu un vēl citās. Ko tad tu nosargāsi ar pliku roku, ja kāds ar cirvi posta dabu, vai ko tu glābsi piesārņotajā upē, ja tai neviens pat par kilometru tuvāk neiedrošinās pieiet. Vai arī grāmatu draugu — kā netiec, tā netiec klāt pie deficītām grāmatām — tās pamānās dabūt citi. Tā arī ar to tavu biedrību. Es mierīgi noskaitu katrai, cik tai pienākas kapeiku, un dzīvo-

NOPŪTA

Ak un ak-vai...

ju tālāk.
— Tu ta noskaiti. Bet ne jau katrs ir tik apzināts.

— Varbūt dažs labs sastājies tik daudzās biedrībās, ka naudas visām nepietiek?

— Bet man no tā vieglāk nepaliek. Man zvana no rajona — savāc un viss. Kā par nelaimi pazudis tas saraksts, kur bija apzīmēti tie, no kuriem vākt biedru naudu. Tu domā, ka es mazāk biedrībās sastāvu. Tāpat katrā ir laipni lūgusi, kauninājuši un pierādījuši. Neesmu noturējies pretī. Bet sievas atļautie biedru naudu limiti jau sen izsmelti. Par sevi vēl varētu samaksāt, bet par citiem?

— Khm, skādē tu esi.
— Nu bet, Pēter, tev taču tā

skaidrā galva. Izdomā ko! Tu taču par izdarībām bijī uzskaitē bērnu inspekcijā.

— Ir! Rokā ir! Vai redzi tur to balto skrapi pie sienas?

— Nu, redzu!

— Un kas tam iekšā?

— Ūdens, gāze no balona ...

— ... un kapeikas no visiem, kuri dzēruši. Paši taču nolēmām: mefīsim kapeikas, lai būtu par ko no jauna uzpildīt balonu, nopirkt strupu... Tātad, biedru nauda! Ķeksē tik laukā un uz DOSAAF rajona komiteju! Lai pamēģina spuroties pretī — katrs taču no mehānisko darbnīcu vīriem bijis armijā...

A + D ... ičs

DABAS STŪRĪTIS

Vecāki ļaudis pārliecināti: ja pie loga pieklauvē zīlīte, tad gaidi svarīgu ziņu. Ir cilvēki, kur to pateiks ar smaidu, sak, ja gribi — tici, ja nē — pārbaudi. Bet būs arī tādi, kuri patiešām domā, ka saņems svarīgu ziņu. Un viņi nemaldās — vai mazsvarīga ir vēsts, ko atnesis šis putniņš. Asiem nazīņiem ieķerdamies loga rāmi, tas tekalē augšup lejup, piecērt ar knābīti un paskašās caur stiklu istabā. Paklausies, viņš taču skaidri pasaka: «Tev te silti, un tu esi paēdis, bet man mežā — nekāl!»

Zīlīte atnesusi ļoti svarīgu vēsti: klāt bargā ziema, un mežu spārnotie iemītnieki lido pie saviem draugiem. Viņi labi atceras, kur iepriekšējā ziemā bija barotavas, kur viņus gaidīja — tiklīdz jūt tuvojamiem badaino ziemeli, tā lido uz šīm mājām. Sevišķi grūtos brīžos pie cilvēkiem nereti ierodas arī lielie putni — stīji, vārnas. Bads nav brālis, tas liek aizmirst bailes un doties pie pašiem logiem, durvīm, ja pamanīts kas tāds, ko var nočiept

JAUTĀJIET, ATBILDI PARĀDĀ NEPALIKSIM

— Kāpēc ēdnīcās, veikalos, sadzīves pakalpojumu salonos un citur pavāres, pārdevējas un apkalpojošās sfēras darbinieces, satiekoties ar klientiem, nesmaida?

— Tāpēc, ka pārdošanā nav pastas un kaunas rādīt nefirītos zobus.

— Vai, tiesa, ka firmas darbinieki T. Nevedomska, J. Rodionovs, D. Mamedovs un vēl daži citi izdarījuši sabiedriskās mantas piesavināšanos jeb zaguši, kā šo darbību kvalificēja agrāk?

— Nē, nav tiesa: viņi izdarīja aizņēšanās aktu vietās, kur attiecīgās mantas brēktnī brēca, lai paņem (pēc agrākās terminoloģijas — atradās bez uzraudzības) un aizmirsta veikt atdošanas aktu.

Putni pie loga

un aiznest prom apēšanai. Pilsētu iemītnieki baloži nepavisam nav raduši ceremonijās, to paraugam seko arī zaglīgie kovārņi — ir jāpadomā, kā sīko putnu barotavu pasargāt no izlauptāšanas.

Zīlītem daudz nevajag — mazu nesālīta speķa gabaliņu, un tās ilgi lidos ap to, šūposies kopā ja tas būs piesiets auklīnā, un jautri sacīs savu smalko «Paldies!» — ping-pong! Un vai nav prieks pavērot, cik nīpri šie putniņi nemas pie loga. Siltajās dienās tie kļūst skaļāki, viņi pirmie sajūts pavasara tuvošanos un atnesīs šo visiem tik gaidīto un svarīgo vēsti.

Ja ziemā putni pielido logiem, tad tas nozīmē — māja vēl dzīvo, tajā turas siltums. Sākot ar pavasari — tie būs aktīvi dārzu sargātāji no kaitēkļiem.

Juris KAUSA

Svētki keramiķu dinastijā

Runa ir par vienu īstenu diženu dinastiju — senioru Antonu Ušpeli un viņa dēliem — Pēteri un junioru Antonu Ušpeļiem. Viņi cēlušies no Silajāniem, no tiem pašiem podniekiem, kuri ar savu darba māku pazīstami ne tikai savā novadā vien. Tagad Preiļos darbojas viens no vecmeistariem — Polikarps Čerņavskis ar savu grupu — radniekiem. Bet Ušpeļi pārcēlušies uz kaimiņu rajonu — abi Antonī dzīvo un strādā Garkalnos, Pēteris — pie Rēzeknes. Seniors šoruden svinēja 75 gadu jubileju, bet juniors — uzņemšanu Latvijas PSR Mākslinieku savienībā. Pēteris tajā uzņemts jau agrāk.

Dzīves jubilejas reizē Tautas keramiķim Antonam Ušpelim bija sarīkota darbu izstāde J. Raiņa muzejā Jasmuižā. Tur bija arī dēlu darbi. Protams, vecais vīrs vairs

nevar turēties līdzī dēliem, kuri ir šašā spēku plaukumā, radošu ieceru pārpilni, regulāri piedalās izstādēs mūsu novadā un citos, republikas galvaspilsētā Rīgā, izstādījušies arī Maskavā un ārpus mūsu zemes robežām.

Seniors Antons Ušpelis savā 75 gadu kalnā ir tikpat sabiedrīks un jautrs kā senāk, kad pats tikko sāka mīcīt mālus, gatavot traukus, kad šo prasmi nodeva tālāk. Viņa ģimene tagad sazarojusi daudz mazdēlos, no kuriem dažs labs nav skubināms pakāpties pakalnītē, kur stāv apdedzināšanas ceplis. Tas celts galvenokārt ar vecā vīra padomu un dēlu veikaljām rokām. Te saimnieko Antons juniors, te viņam arī darbnīca. Daudzās afišās pie sienām liecina, ka šī ceplja apdedzinātie dekoratīvie šķīvji, svečturi un citas

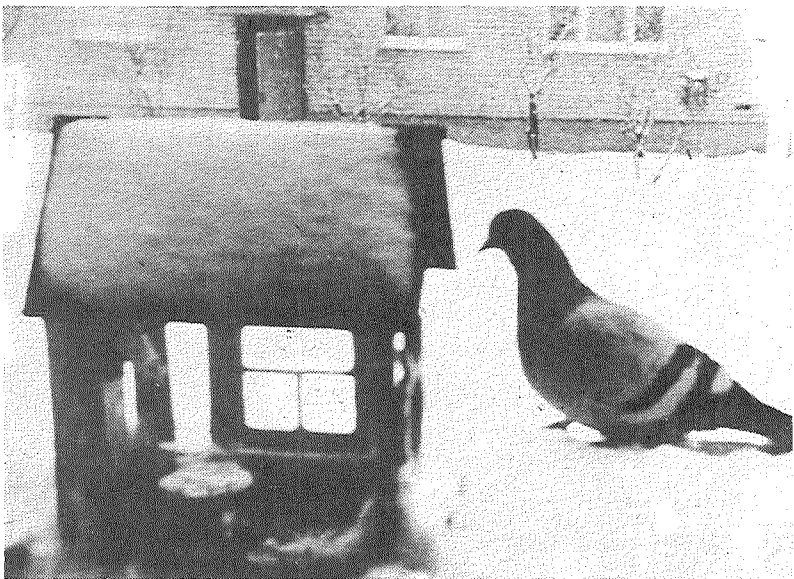
lietas bijušas tālos ceļos prom no savas piedzimšanas un uguns kristību vietas.

Uz šejieni vienmēr ir labi iemīta taciņa. Kad Ušpeļi grasās vērt valā kārtējo krāsni, tiek izziņots visiem draugiem, kuri pazīst šo ģimeni. Tie ir viņu un viņu talanta cienītāju svētki ar pārsteiguma efektu.

Bet to, kad īsti krāsns ir gatavs, to Antons nosaka neklūdīgi — ar savu daudzos gados, kuru laikā tādas ceremonijas bijušas simtiem reižu, pa mazai atziņai vien sakrāto pieredzi. Viņš lēnā gaitā nesoļo gar krāsni un piesit ar cepuri tās raupjajiem ķieģeļu sāniem, platu zemiņa smaidu smaidīdams nosaka: «Dzirdi, kā skan tur iekšā — gatavs ir!» Joks paliek joks, bet tā vien šķiet, ka meistars patiešām sadzird, kā tvirti skan izdedzinātais māls. Mēs, kas sfāvam barā pie krāsns un gaidām, kad Antons jaunākais izvilks pirmo darinājumu, neko vēl nemanām, bet vecmeistars droši vien arī cauri cepļa sienām redz, kādi tad izskatās darbi.

A. MEŽMALIS

Afīlā: tēvs un dēls Ušpeļi kopā ar ģimenes locekļiem.

SNIGA SNIEGI, PUTINĀJA...

Tā dzied tautasdziesmā, un šo vienkāršo melodiju katrs nodungos pie sevis, redzot lēni laižamies uz zemi lielas baltas pūkas. Tādi mierīgi un maigi puteņi mēdz būt decembrī, ap ziemas saulgriežiem, pirms Jaunā gada. Tad pierimst vēji, iestājas klusums un var sadzirdēt, kā klusi nočūkst pārslīņu pikucis, pieglaužoties pie citiem. Brīnum viegls un gaišs ir šis paklājs... Zeme vēl nav paspējusi atdot vasarā

sakrāto siltumu, to vēl glabā mežs un lauks. Vēlāk vairs nebūs tik siltas un mājīgas snigšanas. Janvāris ir sala mēnesis, ferbruāris — puteņu, marts — tā teiksmainā vecīša, kuru sauc par Lausku: kā satumst, tā viņš ir klāt, piesit ar cirvīti mājas paksim, kokam — noskan vien. Bet ferbruārī mošķi rīko dzīres un griežas virpuļos, un janvāris — «izsaldē dvēseli». Tikai decembris ļauj priecāties par ziemas baltumu...

APSVĒIKUMS DZĪVES JUBILEJĀ

Lai deniņus skar salnas baltums skarbs, Mūs tomēr jaunība uz priekšu vada, Jo mūsu sapņi, mūsu brāzmais darbs Un mūsu mīla maija dienām rada.

Andris Vējāns

Cienījamo

JĀNI RADZIVILOVIČ!

Sveicot Jūs sešdesmit gadu jubilejā un novēlot arī turpmāk vēl ilgi saglabāt dzīves sparū, enerģiju, labu veselību, panākumus visās dzīves jomās, izsakām pārliecību, ka arī darba spars neapsīks, ka rokas būs vēl stipras un dedzīga sirds.

Agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» valde, partijas, arodbiedrības un komjaunatnes organizāciju komitejas

Redaktors A. RANCĀNS